

Lapsko leto.

Eino Leino. — Preložil iz finščine dr. Ivan Prijatelj.

Laplandiji je kratko leto dano;
lišaj tu, ječmen, mah čez noč zore;
ta misel z mano hodi neprestano,
ko mislim, bedni narod moj, na te.

Zakaj tak rano vse lepo umreti
in vse veliko pasti mora tu?
Kaj videl pevskih src sem ledeneti,
kaj strtih duš molčati sred ledu?

Drugje celo so starci ognja polni,
snežena glava, duh pa vroč in smel,
pri nas so že dojenčki stari, bolni,
a mladih mož pogum za grob je zrel.

Jaz sam? — Kaj mi le to po glavi hodi?
Dokaz, da tudi moj duh že stari.
Kaj govorim o narodov osodi
in ne hitim tja, kamor žene kri?

Odgovor: lapsko leto. — Srce moje
postaja plaho, žalostno, brez nad.
V Laplandiji se ptica ne napoje
ne nacvetè, ne nasmeji pomlad.

Tu zima je doma. Le nekatera
ideja tu med potjo postoji,
potem so zapuščena ta jezera
in daleč proč podnebni roj hiti.

Pozdravljam vas, ve ptice čudovite
velike misli, tu samo v gosteh!
Pri nas počijte, gnezda si spletite
mimogredoč na jasni, južni breg.

Bodite kakor severni labodje,
jesen jih vzame, spomlad da nazaj;
tako globok mir gozdnih jezerc tod je
kot skale trden, zvest naš zavičaj.

Letite skozi zrak, v sijajnem tropi,
vršite dela, osrečite vse,
ko pa tu zimo vidite v pokopi
rotim vas, prosim vas, vrnite se.

Brezbesečnost.

K. D. Baljmont. — Iz ruščine preložil dr. Ivan Prijatelj.

Je v ruski prirodi utrujena nežnost,
utihla boleost in pogoltnjeno žalje,
zamolklost gorjá je, tihota, brezbrežnost,
nebo tak hladno in tak bežne so dalje.

Ob zori greš v polje, čez nizko pobočje,
nad reko ko dim je megla razprostrta,
gozd temni molči in ne gane se ločje,
in duša je žalostna in je potrta.

A vstopi zvečer ko v valove hladeče,
potopi v globino se vaškega vrta —
drevesa so mračno in čudno molčeča
in duša je žalostna in je potrta.

Ko da zaželjeno je duša prosila,
pa so razžalili jo kruto brez vzroka,
in duša utihnila je, odpustila,
a nehote joka in joka in joka.

